

ZE ŽIVOTA ~~HMYZU~~ STUDENTA

Autorská tvorba

To si tak jedete odpoledne domů, třeba autobusem, a když se už konečně proderete hustou změtí nohou, rukou či jiných částí těl ostatních cestujících, zjistíte, že všechna místa jsou obsazená. Teda až na jedno jediné, to úplně vzadu. Jenže ouha. Na vedlejší sedačce si hoví odhadem sedmnáctiletý frajer. V uších má bílá bezdrátová sluchátka, přes hlavu přehozenou kapuci a na nohách roztrhané džíny. A navíc spí!

Dámy a pánové, právě se vám podařilo objevit typického českého studenta současnosti. Může se zdát, že je tím nejnebezpečnějším pasažérem ze všech, ale nenechte se klamat vzhledem. Upřímně, lidský zevnějšek by neměl být rozhodující nikdy, ale u takového střetu se studentem to platí dvojnásob.

Krvavé oči od nočního, respektive ranního učení ze vzdálenosti pěti centimetrů, dále logicky navazující kruhy pod očima velikosti melounu, pondělní únava a naprosté vyčerpání někdy během úterý, silnější jedinci vydrží i do středy. To jsou základní poznávací znaky všech, kteří se momentálně vypořádávají se střední školou. Pak se pověstné nálady té dnešní mládeže zkrátka nedá divit.

Každý se snaží přežít do dalšího týdne a téměř všichni bez výjimky se obrací k všemohoucímu Bohu. Na vyznání opravdu nezáleží, dokonce i ateisté spínají své ruce. Jak školní rok plyne, jedna modlitba střídá druhou. Výraz monotónní život je poměrně vystihující, avšak zvrát nastává s blížícím se pololetím. To teprve začíná šrumec.

Představte si, že jste mravenec, zdánlivě nicotný organismus, co žije ve společenství dalších stejně nicotných organismů. Společně si stavíte své nádherně vysněné mraveniště. Začínáte prakticky od nuly, stébélko po stébélku, větvičku po větvičce. Když už se zdá, že se všechno krásně vyvíjí, že byste mohli být i třeba se sebou spokojeni, někdo hodí přímo do středu vašeho veledíla ten největší kámen z širokého okolí, nebo rovnou dva. Pak už létá jeden za druhým. Čtvrtletní práce z matematiky, slohová práce z češtiny, shrnující testy z angličtiny, ale ani francouzština příliš nezaostává. Nějak takhle to vypadá v úterý, protože profesori přece nejsou tyrani, aby své žáky zkoušeli hned v pondělí. Vzápětí už to jde ráz na ráz. Písemné práce z biologie

a chemie, také nezapomeňme na starou známou fyziku. Ještě navrch oba čtenářské deníky. A nakonec si učitel tělocviku vzpomene, že nám chybí plno známek. Naštěstí to zachraňuje poslední týden před vysvědčením, protože datum uzavření klasifikace je konec konců jen číslo v kalendáři.

Každý den to pak doma vypadá víc jako v knihovně po výbuchu než v útulném, a už vůbec ne obyvatelném místě. Cedule s nápisem Nerušit! není ani potřeba. Přes to všechno si rodiče neodpustí nechvalně známé klasické fráze - Neflákáš se u toho počítače náhodou?, Víš, co jsme museli umět, když já byl v tvém věku? nebo naopak Kdybys taky někdy pomohl doma?. Větu Nejseš nějaký drzej? ani nezmiňuji.

Takže se drtíte plno matematických postupů a pouček, fyzikálních zákonů a chemických vzorců. Pokaždé když obědváte, nevidíte před sebou „prostě rybu“, toho zkrátka nelze dosáhnout. Sednete si a přemýšlíte, o jaký druh by se zrovna mohlo jednat, nebo do jaké čeledě byste zařadili mrkev, jež je součástí přílohy. Ve snech se setkáváte s různými Ferdinandy nebo Ludvíky, za to v literatuře je to samý Richard nebo Jindřich. Jak si má chudák student vůbec pamatovat vlastní jméno, aby ho pokaždé správně napsal do pravého horního rohu každého testu?

Takže až zase uvidíte takového mladého člověka, jak někde v koutě podřimuje, nedivte se mu a nechte ho vychutnat si alespoň tuhle malou chvilku slastného klidu. Nemyslete si o něm hned to nejhorší, nikdy nevíte, kdo vedle vás sedí a čím si musí dennodenně procházet. A jestli nějakého studenta náhodou znáte, nebojte se mu zabalit pod stromeček pěkný polštář, určitě se bude líbit, přestože doma nenajde skoro žádné využití.

ONDŘEJ ŠIMONEK